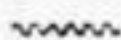

ΜΟΝΑΞΙΑ

Μελωδ. Schubert: (Wasserfluth), Α, ἀρ. 11

Δύω δύω τὰ πουλιά,
μὲ τραγούδια καὶ χαραῖς,
κτίζουν τὴν κοινὴ φωλεὰ
εἰς μυρσίναις ἀνθηραῖς.

Κ' εἰς ξηρὸ, γυμνὸ κλαδί
ἓνα ἔρημο πουλὶ
λυπημένον κελαῖδεῖ
καὶ σὰν ἄνθρωπος λαλεῖ:

« Ἀφ' οὗ πέταξες, κ' ἐδῶ
ἐγὼ μένω μοναχὸς,
μόνον θρήνους κελαῖδῶ,
καὶ στενάζω 'ς τὴν ἡχώ.

» Εἶν' ἡ φύσις σκοτεινὴ,
χόρτα κ' ἄνθ' εἶναι ξηρά,
καὶ φαρμάκ' εἶν' τὰ νερά,
κ' ἡ καρδιά μου μὲ πονεῖ.

» Καλὰ μ' ἔλθουν ἢ κακὰ,
ἂν χαρῶ, ἂν ἀγαπῶ,
ἂν λυποῦμαι μυστικὰ
εἰς ποιὸν ἔχω νὰ τὸ πῶ;

» Ἴξους βάλτε 'ς τὰ κλαδιά,
 ἢ κτυπᾶτε, κυνηγοί.
 Ἔχω μέσα 'ς τὴν καρδιά
 τὴν βαθύτερη πληγή.»

ΝΑΝΝΟΥΡΙΣΜΑ

Μετ. φθ. Weber : (Wiegenlied), B, 42. 33

Ναννά, κοιμήσου, γλυκὸ πουλάκι μου.
 Κοιμοῦντ' οἱ ἄνεμ' εἰς τὰ βουνά.
 Ὅσ' τὰ δυνώ σου μάτια ὁ ὕπνος κάθησε,
 καὶ μ' ἓνα φίλημα τὰ σφαλνᾶ.

Θενὰ κατέβουν τὰ χρυσᾶ ὄνειρα
 νὰ σέ σηκώσουν μὲ τὰ πτερὰ,
 καὶ νὰ σέ φέρουν 'ς ταῖς κρύαις βρύταις τους,
 καὶ 'ς τὰ λειβάδια τὰ δροσερά.

Νὰ διῆς τὰ λάφια πῶς τρέχουν γρήγορα,
 τ' ἄρνάκια εὐμορφα πῶς πηδοῦν,
 πῶς μουρμουρίζουν ν' ἀκοῦς τὰ ἔλατα,
 καὶ τ' ἀηδονάκια πῶς κελαῖδοῦν.

